

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 343/07-130

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval na verejnom zasadnutí 20. januára 2009 sťažnosť spoločnosti S., Luxemburg, zastúpenej advokátom JUDr. E. Z., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj vo veci namietaného porušenia jej práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nečinnosťou Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky vo veci žiadosti o vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžnč 3/2006 z 26. apríla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Základné práva spoločnosti S. zaručené v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj jej právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nečinnosťou Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky vo veci žiadosti o vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných

známok a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžnč 3/2006 z 26. apríla 2007 porušené neboli.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal uznesením č. k. III. ÚS 343/07-19 z 11. decembra 2007 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti S., Luxemburg (ďalej len „sťažovateľka“), v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jej základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, ako aj pre namietané porušenie jej práv podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) nečinnosťou Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej aj „úrad priemyselného vlastníctva“) vo veci žiadosti o vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžnč 3/2006 z 26. apríla 2007.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *«Predmetom ochrany požadovanej pred Úradom priemyselného vlastníctva SR (ďalej len „UPV SR“) bolo majiteľstvo sťažovateľa k medzinárodným ochranným známkam č. MOZ 574229 „Soviet wine sparkling“, MOZ 562217 „Zubrovka“, MOZ 571311 „Stolichnaya Russian vodka“, MOZ 711772 „Russkaya Russian vodka“, MOZ 633001 „Moskovskaya Russian vodka“, MOZ 475799 „Limonnaya“, MOZ 594069 „Vodka Sibirskaya“, účinným na území Slovenskej republiky, zapísaným do medzinárodného registra ochranných známk vedeného Medzinárodným úradom so sídlom v Ž. (ďalej len „MOZ“).*

Medzinárodný zápis ochrannej známky, zapísaný Medzinárodným úradom so sídlom

v Ž. predstavuje zväzok národných designácií, t. j. prihlasovateľom určených jednotlivých členov medzinárodného dohovoru, na území ktorých je medzinárodná známka účinná a požíva ochranu. Každá národná designácia je samostatným právom, s ktorým možno disponovať nezávisle na ostatných designáciách, či už vo vzťahu k zmene alebo zániku, alebo vo vzťahu k vlastníckemu režimu.

Právny (zmluvný) režim medzinárodnej ochrannej známky je upravený Madridskou dohodou o medzinárodnom zápise továrenských alebo obchodných známk, ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky ako Vyhláška ministra zahraničných vecí č. 65/1975 Zb. v znení neskorších úprav (ďalej len „Madridská dohoda“), ako aj Vykonávacím predpisom k Madridskej dohode, publikovaným ako Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí č. 345/1998 Z. z. (ďalej len „Vykonávací predpis“). Účinky medzinárodného zápisu ochrannej známky na území Slovenskej republiky zároveň upravuje zák. č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších úprav v rámci ustanovení §§ 35 a 36.

Sťažovateľ bol zapísaný ako majiteľ dotknutých MOZ v medzinárodnom registri až do 11. 6. 2003.

Sťažovateľ nemá vedomosť o žiadnom rozhodnutí kompetentného orgánu alebo právnom úkone, či právnej udalosti, ktoré by odôvodňovali zmenu uvedeného vlastníckeho režimu dotknutých medzinárodných ochranných známk. Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam:

- R. oznámil Medzinárodnému úradu prevod vlastníctva dotknutých MOZ a požiadal ho o zápis tejto zmeny vo vlastníctve.
- Medzinárodný úrad zaregistroval nového majiteľa – F. 11. 6. 2003.
- Následne Medzinárodný úrad oznámil túto skutočnosť dezignovaným krajinám (v prípade Slovenska bolo oznámenie datované 8. 7. 2003).
- Sťažovateľ podal 12. 10. 2004 na UPV SR žiadosť vo vzťahu k uvedeným MOZ o uplatnenie postupu upraveného pravidlom 27 ods. 4 spoločného vykonávacieho predpisu k Madridskej dohode a protokolu, (ďalej len „vykonávací predpis“), na základe ktorého môže národný úrad vydať vyhlásenie o neúčinnosti zmeny vlastníctva k dezignáciám MOZ na území určenej krajiny (ďalej len „vyhlásenie“).

UPV SR neformálne odmietol vydanie vyhlásenia, keď zároveň odmietol začať správne konanie vo veci podanej žiadosti s odôvodnením:

„... právny režim vyhlásenia o neúčinnosti zmeny majiteľa podlieha výlučne ustanoveniam vykonávacieho predpisu. Predmetné vyhlásenie nie je preto individuálnym správnym aktom, t. j. rozhodnutím v zmysle Správneho poriadku, ale je špecifickým úkonom správneho orgánu uskutočneným v súlade s ustanoveniami vykonávacieho predpisu, na ktorý sa ustanovenia Správneho poriadku nevzťahujú.“

„Konanie v zmysle pravidla 27 ods. 4 je konaním „ex officio - konanie, ktoré začína z úradnej moci a v ktorom sa uplatňuje zásada oficiálny, tzn. že nejde o návrhové konanie, ktoré začína na podnet účastníka konania a ktoré je ovládané dispozičnou zásadou.“

Uvedené stanovisko si osvojila i predsedníčka UPV SR, ktorú sťažovateľ žiadal žiadosťou zo dňa 25. 4. 2006 o vykonanie opatrení proti nečinnosti správneho orgánu v zmysle § 50 správneho poriadku a o rozhodnutie vo veci.

V tejto situácii podal sťažovateľ 11. 9. 2006 žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu správneho orgánu v zmysle § 250j (eventuálne § 250t) OSP.

Najvyšší súd SR, po vykonaní pomerne rozsiahleho dokazovania, uznesením č. k. 3 Sžnč 3/2006 zo dňa 26. 4. 2007, doručeným 25. 7. 2007, návrh (žalobu) zamietol s odôvodnením, že čl. 27 ods. 4 Spoločného vykonávacieho predpisu neupravuje právny nárok jednotlivcov podať návrh na začatie správneho konania na úrade zmluvného štátu. Ide výlučne o úpravu vzťahu dotknutého národného úradu a Medzinárodného úradu.

Ide o konečné rozhodnutie, proti ktorému niet riadneho ani mimoriadneho opravného prostriedku (§ 250t ods. 6 OSP).

...

Súd takto rozhodol bez toho, aby vyriešil úzko súvisiaci problém neexistencie alternatívnych, účinných prostriedkov právnej ochrany (nápravy) proti bezdôvodnému, protiprávnemu odňatiu vlastníctva k designáciám MOZ účinným na území SR. Týmto sa, podľa názoru sťažovateľa, najvyšší súd dostal za hranice ústavnosti. Rozhodnutie súdu v spojení s postupom UPV SR znamená odmietnutie spravodlivosti a najmä odňatie ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu, v spojení s právom na účinné prostriedky nápravy. Zároveň znamená odňatie práva na ochranu vlastníctva a rovné zaobchádzanie, keď majiteľa národnej známky chráni UPV SR pred neodôvodnenou alebo pochybnou zmenou zápisu majiteľa v registri ex offo, no majiteľovi slovenskej designácie MOZ nemusí UPV SR poskytnúť ochranu ani v prípade jeho oficiálnej žiadosti.

Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky hovorí: „Každý sa môže domáhať zákonom

ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“

Čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd hovorí: „Každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.“

UPV SR, v rozpore so svojimi povinnosťami správneho orgánu podľa § 3 Správneho poriadku, odmietol poskytnúť majiteľovi MOZ ochranu jeho vlastníckeho práva a Najvyšší súd tento postup potvrdil. To všetko napriek tomu, že uplatnenie sťažovateľom žiadaného postupu je v zásade jediným účelným a efektívnym právnym prostriedkom, ktorým mohol dosiahnuť ochranu svojich protiprávne odňatých vlastníckych práv.

Základné právo na ochranu majetku zakotvuje čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý uvádza: „Každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.“

Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru uvádza: „Každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Prípadné pochybnosti, či nehmotné práva, vrátane práv k ochranným známkam spadajú do definície pojmov „majetok“ (v zmysle Dohovoru) a „vlastnícke právo“ (v zmysle Ústavy) bolo vyriešené nedávnymi rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej ako „EHCR“), kde v prípade Anheuser-Busch Inc. versus Portugalsko (...) ohľadne vyvlastnenia ochrannej známky bolo rozhodnutím zo dňa 11. októbra 2005 jednomyselne akceptované, že ochranná známka predstavuje majetok v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

§ 36 ods. 1 zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších úprav (ďalej len ZOZ) uvádza: medzinárodný zápis ochrannej známky so žiadosťou o poskytnutie ochrany v Slovenskej republike má tie isté účinky ako zápis ochrannej známky zapísanej do registra úradom.

V zmysle § 3 ods. 1 správneho poriadku sú správne orgány povinné chrániť práva a záujmy fyzických a právnických osôb. V zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku, správne orgány sú povinné dať osobám, ktorých sa konanie dotýka, vždy príležitosť aby mohli svoje

práva a záujmy účinne obhajovať a uplatňovať svoje návrhy.

Ak pravidlo 27 ods. 4 vykonávacieho predpisu dáva UPV SR možnosť vydať vyhlásenie a poskytnúť tak ochranu majiteľovi dezignácie MOZ účinnej na území Slovenskej republiky, potom ustanovenie § 3 správneho poriadku vykladané v zmysle článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 36 ZOZ predstavujú zákonný imperatív — povinnosť správneho orgánu využiť možnosť danú medzinárodnou zmluvou.

Vo svetle uvedených ústavných a zákonných ustanovení nemôžeme prijať za zákonný a spravodlivý postup správneho orgánu, ktorý odmietne poskytnúť v rámci správneho konania na návrh ochranu legitímnym majiteľským právam navrhovateľa v situácii, keď návrhom uplatnený postup je v zásade jediným účelným a dostupným prostriedkom na účinnú ochranu majiteľských práv k dezignácii MOZ.

Správny orgán uvedeným prístupom, v priamom rozpore s čl. 20 Ústavy SR, s § 36 ods. 1 ZOZ ako aj článkom 3 ods. 1 zmluvy TRIPS (oznámenie MZV č. 152/2000 Z. z.) zaobchádza nerovne vo vzťahu k právam majiteľa národnej ochrannej známky a právam majiteľa dezignácie MOZ.

V prípade národnej ochrannej známky UPV SR poskytuje v zmysle § 29 ZOZ v spojení s § 13 vykonávacej vyhlášky č. 117/1997 Z. z. ex offi ochranu pred zmenou zápisu majiteľa ochrannej známky na základe neexistujúceho alebo dubiózneho titulu, no v prípade uplatnenia ochrany legitímnych majiteľských práv k dezignácii MOZ, odmieta čo i len konať o návrhu majiteľa.

To všetko napriek skutočnosti, že pri dôslednom uplatnení rovnosti ochrany vlastníckych práv, by i v prípade dezignácie MOZ, UPV SR mal (nielen mohol) konať ex offi v situácii, keď nadobudne vedomosť o vážnych pochybnostiach týkajúcich sa existencie právneho titulu uplatneného pri zmene zápisu majiteľa dezignácie MOZ.

...

UPV SR svojim konaním resp. nekonaním vo veci, akceptoval úkon správneho orgánu cudzieho štátu uplatnený na území SR prostredníctvom Medzinárodného úradu v Ž., napriek existencii dôvodnej domnienky nulity dotknutého úkonu R. čím ... akceptoval a posvätil právny stav rovnajúci sa vyvlastneniu vlastníckeho práva bez náhrady, bez zákonného podkladu, bez verejného záujmu (ak za relevantný nepovažujeme verejný záujem R.). Úrad nemôže ospravedlniť svoju nečinnosť ani nedostatkom času na posúdenie dôvodnosti návrhu a rozhodnutie, nakoľko navrhovateľ podal svoju žiadosť s

niekoľkomesačným predstihom pred uplynutím 18 mesačnej lehoty. Uvedeným spôsobom úrad vytvoril protiprávnu situáciu mimoriadneho charakteru.

Sťažovateľ je presvedčený, že odmietnutie UPV SR konať o návrhu na ochranu majiteľských práv majiteľa dezignácie MOZ proti zápisu zmeny majiteľa bez právneho titulu a zároveň neposkytnutie ochrany v rámci konania ex offo, predstavuje porušenie základných ústavných i zákonných práv majiteľa dezignácie MOZ. Takéto zásadné porušenie práv na uplatnenie a poskytnutie právnej ochrany, nemôže byť ospravedlnené formálnym a subjektívnym výkladom vzťahu medzi zákonným predpisom upravujúcim konanie pred správny orgánom a normami upravujúcimi konanie národného správneho orgánu v zmysle medzinárodnej zmluvy.

Najvyšší súd potom zavŕšil protiprávny stav svojim rozhodnutím odôvodneným nepresvedčivým a nadmieru stručným výkladom čl. 27 ods. 4 Spoločného vykonávacieho predpisu, výkladu diametrálne odlišného od preukázanej praxe uplatnenej pri rozhodovaní v tej istej veci v ďalších krajinách (okrem ČR) najmä v rámci EÚ. To všetko bez ohľadu na vytvorenie stavu odmietnutia spravodlivosti a ústavné konzekvencie, na ktoré žalobca upozorňoval.»

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom: «*Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3 Sžnč 3/2006 zo dňa 26. 4. 2007, ako aj Úrad priemyselného vlastníctva SR svojim postupom - nečinnosťou vo veciach žiadostí sťažovateľa o vydanie vyhlásení o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk č. 574229 „Soviet wine sparkling“, 562217 „Zubrovka“, 571311 „Stolichnaya Russian vodka“, 711772 „Russkaya Russian vodka“, 633001 „Moskovskaya Russian vodka“, 475799 „Limonnaya“, 594069 „Vodka Sibirskaya“ na území Slovenskej republiky, v zmysle Pravidla 27 ods. 4 Spoločného vykonávacieho predpisu k Madridskej dohode o medzinárodnom zápise ochranných známk a k protokolu k tejto dohode v znení neskorších právnych predpisov, porušili*

základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom,

základné právo sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd,

základné právo sťažovateľa na rovné zaobchádzanie podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy, v spojení s právom na národné zaobchádzanie v zmysle čl. 3 ods. 1 Zmluvy TRIPS (Oznámenie MZV SR č. 152/2000 Z. z.).

Ústavný súd zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžnč 3/2006 zo dňa 26.4.2007 a veci žiadostí sťažovateľa o vyhlásenie neúčinnosti zmeny oznámenej Medzinárodným úradom v roku 2003, vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk (...) na území Slovenskej republiky vracia Úradu priemyselného vlastníctva SR na ďalšie konanie a ukladá Úradu priemyselného vlastníctva SR povinnosť konať a rozhodnúť v týchto veciach v riadnom správnom konaní začatom na návrh sťažovateľa. Sťažovateľ uplatňuje právo na náhradu trov konania pred Ústavným súdom.

Pre prípad, že priame uloženie povinnosti správneho orgánu odporuje praxi či zvyklosti Ústavného súdu, sťažovateľ navrhuje druhú časť petitu nahradiť nasledovným znením: Ústavný súd zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžnč 3/2006 zo dňa 26. 4. 2007, vec vracia Najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.»

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie sa najvyšší súd vyjadril k sťažnosti podaním č. k. KP 8/08-35 z 24. apríla 2008, v ktorom sa uvádza: «... *Odporca 1/ (ide o najvyšší súd, pozn.) poukazuje na to, že napadnutým uznesením č. k. 3 Sžnč 3/ 2006 zo dňa 26. 4. 2007 rozhodoval v správnom súdnictve (V. časť Občianskeho súdneho poriadku, ust. § 250t a nasl. Občianskeho súdneho poriadku), v konaní proti navrhovateľom tvrdenej nečinnosti Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky. V zmysle ust. § 244 ods. 3, in fine O. s. p. postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť. Právomoc súdu na konanie v danej veci bola založená podľa ust. § 7 ods. 2 O. s. p. a bola obmedzená iba na preskúmanie procesného postupu - nečinnosti Úradu priemyselného vlastníctva SR v oblasti verejnej správy. Najvyšší súd preto nemohol a neposkytoval v tomto konaní ochranu žalobcovmu vlastníckemu právu, pretože na poskytnutie takejto ochrany je daná právomoc všeobecných súdov podľa § 7 ods. 1 O. s. p., ktorá právomoc všeobecných súdov má svoj ústavný základ v ust. čl. 46 ods. 1, prvá veta Ústavy SR, podľa ktorého ustanovenia každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nestrannom a nezávislom súde.*

Odporca 1/ má za to, že ochrana poskytovaná súdmi v správnom súdnictve má svoj

ústavný základ v ust. čl. 46 ods. 2, prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého ustanovenia kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia. Najvyšší súd, konajúc v správnom súdnictve nemohol ako štátny orgán konajúci v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy prekročiť základ svojej činnosti stanovený v čl. 46 ods. 2 Ústavy SR. Procesný postup správneho orgánu sa v zásade preskúmava v spojení s rozhodnutím správneho orgánu (§ 244 ods. 1 - 3 O. s. p.). Súdy v správnom súdnictve zabezpečujú ochranu pred nezákonnými rozhodnutiami, postupmi a nečinnosťou orgánov verejnej správy, pričom nemôžu zasiahnuť do ich právomoci. Pokiaľ je teda právomoc Najvyššieho súdu SR, ktorý v danom prípade konal v správnom súdnictve, odvodzovaná od čl. 46 ods. 2 Ústavy SR nedošlo podľa názoru odporcu 1/ jeho procesným postupom i rozhodnutím k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Právomoc odporcu 2/ ako orgánu verejnej správy je ústavne založená na princípe pozitívnej enumerácie, pretože v zmysle čl. 46 ods. 1, druhá veta Ústavy SR je obmedzená na explicitne zákonom ustanovené prípady, t. j. musí byť pozitívne vymedzená. Uvedená zásada súvisí aj s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého Úrad priemyselného vlastníctva SR ako štátny orgán môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Odporca 1/ vychádzal ďalej z predpokladu, že formou, ktorou sa fyzická alebo právnická osoba v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR môže domáhať ochrany v konaní pred orgánom verejnej správy je návrh na začatie konania. Práve s podaním návrhu na začatie konania správny poriadok spája povinnosť sa vecou zabrať a vydať rozhodnutie. S ustanovením čl. 46 ods. 1, druhá veta Ústavy SR súvisí ustanovenie § 250t ods. 1 O. s. p., podľa ktorého súdu rozhodoval.

Podľa § 250t ods. 1, prvá veta O. s. p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Zákon o ochranných známkach č. 55/1997 Z. z. právny nárok, a tým možnosť podať

návrh na začatie konania o vyhlásenie neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk, oznámených odporcovi 1/ medzinárodným úradom, neupravuje. Neexistoval teda explicitný, hmotnoprávny, zákonom ustanovený právny základ nároku na poskytnutie ochrany v administratívnom konaní pred odporcom 2/ Úradom priemyselného vlastníctva SR. Túto skutočnosť sťažovateľ (navrhovateľ v konaní 3 Sžnč 3/2006) nespochybňoval a bol si jej vedomý, pretože ako právny základ pre poskytnutie ochrany v administratívnom konaní pred odporcom 2/ označil pravidlo 27 ods. 4 vykonávacieho predpisu (Oznámenie MZV SR č. 345/1998 Z. z. , ďalej len „Vykonávací predpis“). Toto procesné pravidlo, upravujúce vzťah národných úradov k medzinárodnému úradu, však predpokladá existenciu národnej hmotnoprávnej úpravy. Predpokladá existenciu explicitne upravených výhrad v národnom zákone. Najvyšší súd poukazuje na to, že vyhlásenie o neúčinnosti zmeny majiteľa medzinárodného zápisu ochrannej známky podľa pravidla 27 ods. 4, písm. b/, bod (ii) Vykonávacieho predpisu vyžaduje ako obligatórnu náležitosť označenie príslušných ustanovení zákona, v tomto prípade hmotnoprávných ustanovení zákona o ochranných známkach. Keby zákon o ochranných známkach takéto ustanovenia obsahoval, boli by právnym základom na podanie návrhu na začatie konania o vyhlásenie neúčinnosti zmeny majiteľa medzinárodného zápisu podľa zákona, vo všeobecnom procesnom režime správneho poriadku.

Sťažovateľ v podstate nespochybňuje neexistenciu riadneho zákonného základu nároku na poskytnutie ochrany, ale s prihliadnutím na ústavu sa odvoláva, že ochrana mu mala byť vzhľadom na ním tvrdený faktický stav poskytnutá prostredníctvom ústavne konformného extenzívneho výkladu, s použitím analógie.

Odporca 1/ vychádza z názoru, že ak zákon v oblasti verejnej správy sťažovateľovi takéto prostriedky k dispozícii nedával, vznikla právna otázka či právo na účinné prostriedky nápravy v zmysle čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (na ktorý poukazuje sťažovateľ) umožňovali v danom prípade extenzívny výklad ustanovenia čl. 46 ods. 1 druhá veta O. s. p. Odporca 1/ túto otázku v konaní 3 Sžnč 3/2006 implicitne riešil a dospel k záveru, že extenzívny výklad ust. § 46 ods. 1 veta druhá O. s. p. nie je možný, pretože nároky na poskytnutie ochrany v oblasti verejnej správy, na ktoré neexistuje výslovná úprava spadajú do právomoci všeobecných súdov (nie súdov konajúcich v správnom súdnictve), ktoré všeobecné súdy v zmysle čl. 46 ods. 1 veta prvá O. s. p. z hľadiska právomoci pôsobia na princípe generálnej klauzuly, to znamená právomoc

poskytnúť súdnu ochranu je daná i na základe zákonom výslovne nepomenované prípady. Tomu zodpovedá i charakter súdneho konania pred všeobecnými súdmi, keď v občianskom súdnom konaní, sa súd musí zaoberať každou žalobou). Odporca 1/ má preto za to, že vzťah medzi čl. 46 ods. 1, veta druhá je špecialita k subsidiarite čl. 46 ods. 1 prvá veta O. s. p. Preto extenzívny výklad čl. 46 ods. 1 veta druhá nie je možný. Odporca 1/ si preto dovoľuje vysloviť právny názor, že situácia (pre zákonom neupravené, ale ústavne relevantné nároky na ochranu) denegatio iustitiae by mohla nastať iba vo všeobecnom súdnictve. Sťažovateľ sa však vo všeobecnom súdnictve žiadnych meritórnych - vyplývajúcich z hmotného práva, opravných prostriedkov nedomáhal ...

... Odporca 1/ dáva do pozornosti, že podľa § 26 ods. 5 zák. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov spory z ochranných známkov prerokúvajú a rozhodujú súdy. ide o všeobecné súdy, ktorých činnosť je založená na generálnej klauzule čl. 46 ods. 1, prvá veta O. s. p., kde podľa názoru odporcu 1/ platí zásada zákazu denegatio iustitiae. Predmetný problém má významné sporové prvky. Ide predovšetkým o vlastnícky spor k medzinárodným ochranným známkam medzi sťažovateľom a F. so sídlom v R., vyplývajúci zo spochybňovania titulu zmeny vo vlastníctve ochrannej známky v R., ktorý bol medzinárodným úradom oznámený odporcovi 2/. Sťažovateľ v článku III sťažnosti vychádza z názoru, že každá národná designácia je samostatným právom, s ktorým možno disponovať nezávisle na ostatných designáciách, či už vo vzťahu k zmene alebo zániku, alebo vzťahu k vlastníckemu režimu. Pokiaľ je podľa sťažovateľa národná designácia spôsobilá byť samostatným predmetom vlastníctva, ide o majetok na území Slovenskej republiky a možno ohľadne nej viesť spor. Odporca 1/ však má súčasne za to, že pokiaľ takúto povahu nemá, je daná pochybnosť i o potenciálnom porušení čl. 20 ods. 1 Ústavy SR odporcami 1/ a 2/, pretože ide o exteritoriálnu záležitosť, ktorú možno vyriešiť iba mimo územia SR, a to úkonmi vo vzťahu k medzinárodnému úradu, prípadne úkonmi v R. kde spor vznikol. Túto otázku, ako predbežnú môže vyriešiť len všeobecný súd vo vlastníckom spore z ochranných známkov.

... Odporca 1/ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosti nevyhovela a vo veci vyhlásil nasledovný nález

Základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 20 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj podľa či. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového

protokolu uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžnč 3/2006 z 26. apríla 2007 porušené neboli.»

V rámci prípravy prerokovania predmetnej veci si ústavný súd vyžiadal spisový materiál najvyššieho súdu týkajúci sa uvedeného konania.

Úrad priemyselného vlastníctva sa k veci vyjadril podaním z 11. marca 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza: «... Medzinárodný úrad Svetovej organizácie duševného vlastníctva v Ž. (ďalej len „medzinárodný úrad“) oznámil listom z 3. augusta 2003 úradu zápis zmeny majiteľa medzinárodných ochranných známk z pôvodného majiteľa (sťažovateľa) na spoločnosť F., ktorá bola následne zverejnená vo vestníku medzinárodného úradu. Zápis zmeny bol úradu oznámený v súlade s Madridskou dohodou o medzinárodnom zápise továrenských alebo obchodných známk v znení neskorších revízií (Vyhláška ministra zahraničných vecí č. 65/1975 Zb. v znení neskorších predpisov) (ďalej len „madriidská dohoda“) a Vykonávacím predpisom k Madridskej dohode o medzinárodnom zápise ochranných známk a k protokolu k tejto dohode (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 345/1998 Zb. v znení neskorších predpisov) (ďalej len „vykonávací predpis“).

Úrad po oznámení zmeny majiteľa medzinárodných ochranných známk postupoval v súlade s pravidlom 27 ods. 4 vykonávacieho predpisu a skúmal, či existujú dôvody upravené v národnej legislatíve pre vydanie vyhlásenia o neúčinnosti tejto zmeny vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky. Keďže úrad dospel k presvedčeniu, že neexistujú takéto zákonné dôvody, pre ktoré by zápis zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk nemohol byť účinný vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky, vyhlásenie o neúčinnosti zmeny nevydal (ak nie sú splnené podmienky pre vydanie vyhlásenia, úrad už nevykonáva žiadny ďalší úkon - nevydáva žiadne rozhodnutie, resp. oznámenie o tom, že nie sú dané podmienky pre vydanie vyhlásenia). Uvedenie dôvodu je totiž obligatórnou náležitosťou vyhlásenia podľa pravidla 27 ods. 4 písm. ii) vykonávacieho predpisu a v prípade, že by vyhlásenie takéto uvedenie dôvodu neobsahovalo, medzinárodný úrad by na takéto vyhlásenie neprihliadal a odmietnutie zmeny by nevykonal. Dňa 2. augusta 2004 bola úradu doručená žiadosť sťažovateľa o vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny zápisu vlastníckeho práva k medzinárodným ochranným známkam na území Slovenskej republiky.

V žiadosti bol popísaný pôvod medzinárodných ochranných známk, okolnosti prevodu medzinárodných ochranných známk zo spoločnosti Z. na sťažovateľa zmluvami z roku 1999 a zmluvou z roku 2000 a okolnosti zmeny medzinárodného zápisu medzinárodných ochranných známk. V žiadosti sťažovateľ uvádza: „Dňa 30. januára 2002 Arbitrážny súd mesta M. rozhodol, že podľa ruského práva je Dohoda o prevode ochranných známk uzatvorená dňa 26. decembra 1997 medzi V. a Z. (subjektom s ktorým sťažovateľ uzavrel zmluvy o prevode medzinárodných ochranných známk, právnym predchodcom sťažovateľa) neplatná ohľadne 17 ruských národne zapísaných ochranných známk.“ Sťažovateľ ďalej uvádza: „rozhodnutia príslušných ruských orgánov jasne a jednoznačne stanovujú neplatnosť právnych úkonov len s ohľadom na prevod národne zapísaných ochranných známk. Z právneho hľadiska je nepochybné, že prevod národne zapísaných ochranných známk, a to či už platný alebo neplatný, nemá vplyv na vlastnícke práva vyplývajúce z medzinárodných zápisov ochranných známk, keďže tieto už v čase prevodu z V. na Z. v zmysle článku 6 ods. 2 Madridskej dohody boli nezávislé na národných známkach zapísaných v R. a v čase rozhodnutia súdu boli vo vlastníctve tretej osoby – S. (ide o skrátené označenie sťažovateľky, pozn.). Navyše rozhodnutie Arbitrážneho súdu mesta M. nič nehovorí o právnych následkoch ďalších prevodov na tretie strany ako napríklad S. Zmluva o prevode Medzinárodných ochranných známk zo Z. na S. sa riadi holandským právom a podľa holandského práva požíva S. ochranu ako dobromyseľná tretia strana. Na základe tejto skutočnosti je S. stále považovaná za majiteľa Medzinárodných ochranných známk, ktoré sa síce zakladajú na národných ruských zápisoch, ale ktorých medzinárodné zápisy tvoria samostatný predmet vlastníckeho práva. Najmä ak zoberieme do úvahy, že Medzinárodné ochranné známky, s výnimkou ochrannej známky č. 711 772, boli v čase ich nadobudnutia S. ako predmet práva nezávislé na národných zápisoch v krajine pôvodu – R... Žiadosť R. o zápis zmeny majiteľa Medzinárodných ochranných známk bola podaná na Medzinárodný úrad neoprávnene, keďže tieto Medzinárodné ochranné známky už boli nezávislé od národného zápisu. Zmena majiteľa národných ochranných známk sa tak nemohla týkať medzinárodného zápisu Medzinárodných ochranných známk, ktoré na dôvažok už boli vo vlastníctve tretej osoby ...pri posudzovaní platnosti, resp. neplatnosti nadobudnutia Medzinárodných ochranných známk na základe zmlúv o ich prevode uzatvorených medzi Z. a S. musia slovenské orgány právne posudzovať problematiku z pohľadu holandského práva. Ak je S. podľa holandského práva legitímnym majiteľom

Medzinárodných ochranných znáмок (ako aj v prípade nadobudnutia ochranných znáмок v dobrej viere aj od nevlastníka), ÚPV musí dospieť k rovnakému záveru.“

Úrad po preskúmaní podaní sťažovateľa listom zo dňa 4. novembra 2004 (ako i ďalšími listami) sťažovateľa upovedomil o tom, že nezistil existenciu žiadnych relevantných dôvodov, pre ktoré by mohol neúčinnosť zmeny majiteľa medzinárodných ochranných znáмок vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky vyhlásiť.

Následne sa sťažovateľ obrátil na najvyšší súd so žalobou o preskúmanie zákonnosti postupu žalovaného správneho orgánu (úradu) vo veci vyhlásenia neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných znáмок. Najvyšší súd návrh sťažovateľa zamietol.

... Oznámenie o zápise zmeny majiteľa medzinárodnej známky zasiela úradu zmluvnej strany medzinárodný úrad. Postup úradu vyznačenej zmluvnej strany po zaslaní tohto oznámenia sa spravuje medzinárodnými predpismi (v tomto prípade madridskou dohodou a jej vykonávacím predpisom, konkrétne pravidlom 27 ods. 4 vykonávacieho predpisu). ...

... Pravidlo 27 ods. 4 vykonávacieho predpisu neobsahuje taxatívny ani demonštratívny výpočet dôvodov pre vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných znáмок. Ako jednu z náležitostí vyhlásenia však požaduje uvedenie dôvodov (s odvolaním sa na konkrétne ustanovenie zákona), pre ktoré zmena majiteľa nieje účinná vo vzťahu k územiu zmluvnej strany a uvedenie „príslušného ustanovenia zákona“.

V rámci skúmania úradom, či podľa národnej právnej úpravy existuje dôvod pre vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny zápisu majiteľa medzinárodnej známky, úrad prihliada na národnú právnu úpravu [zákon č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochranných známkach“)] v spojení s čl. 9 bis ods. 2 madridskej dohody (upravujúcim spôsobilosť nadobúdateľa ochrannej známky v súlade s legislatívou vyznačenej zmluvnej strany byť majiteľom ochrannej známky) a čl. 9 ter ods. 1 madridskej dohody (upravujúcim postúpenie medzinárodnej známky len pre časť zapísaných výrobkov a služieb, ak výrobky alebo služby pojaté do takto postúpenej časti sú obdobné výrobkom alebo službám, pre ktoré známka zostáva zapísaná v prospech postupujúceho).

Podľa čl. 9 bis ods. 2 madridskej dohody prevod známky zapísanej v medzinárodnom registri, ktorý je v prospech osoby, ktorá nie je oprávnená prihlásiť známku, sa nezapíše.

Podľa čl. 9 ter ods. 1 madridskej dohody ak sa Medzinárodnému úradu oznámi

postúpenie medzinárodnej známky iba pre časť zapísaných výrobkov alebo služieb, zapíše ho Medzinárodný úrad do svojho registra. Každá zo zmluvných strán má možnosť neuznať platnosť tohto postúpenia, ak výrobky alebo služby pojaté do takto postúpenej časti sú obdobné výrobkom alebo službám, pre ktoré známka zostáva zapísaná v prospech postupujúceho. ...

... Už vo svojom prvom stanovisku k žiadosti o vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk zo dňa 4. novembra 2004 úrad uviedol, že vyhlásiť neúčinnosť zápisu zmeny majiteľa medzinárodných ochranných známk by bolo možné za predpokladu, že by napr. nastala skutočnosť upravená v čl. 9 ter ods. 1 madridskej dohody, a to, že by bola medzinárodná známka postúpená iba pre časť zapísaných výrobkov alebo služieb (vtedy by každá zo zmluvných strán mala možnosť neuznať platnosť tohto postúpenia, ak výrobky alebo služby pojaté do takto postúpenej časti sú obdobné výrobkom alebo službám, pre ktoré známka zostáva zapísaná v prospech kupujúceho), alebo ak nový majiteľ, ktorý je fyzickou alebo právnickou osobou, nieje spôsobilý v súlade s legislatívou vyznačenej zmluvnej strany byť majiteľom ochrannej známky (v Slovenskej republike majiteľom ochrannej známky nemôže byť entita bez právnej subjektivity - napr. organizačná zložka).

Lehota na vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných známk je 18 mesiacov. Táto lehota začína plynúť odo dňa odoslania oznámenia medzinárodným úradom úradu zmluvnej strany, ktorého sa zmena týka. Po uplynutí tejto lehoty už vyhlásenie podľa pravidla 27 ods. 4 vykonávacieho predpisu nie je možné vydať.

Pravidlo 27 ods. 4 vykonávacieho predpisu ďalej nepočíta s tým, aby si akékoľvek fyzické alebo právnické osoby nárokovali vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodnej ochrannej známky (podávali návrhy na začatie konania vo veci vydania vyhlásenia).

Zdôrazňujeme, že postup úradu vyznačenej zmluvnej strany po oznámení o zápise zmeny majiteľa medzinárodnej známky je explicitne upravený v pravidle 27 ods. 4 vykonávacieho predpisu, preto sa na postup úradu v predmetnej veci nebude vzťahovať zákon o ochranných známkach, ani zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“). ...

... Pokiaľ správne konanie začína z podnetu správneho orgánu (uplatňuje sa zásada oficiality), môže byť síce podnetom pre jeho začatie i oznámenie iného subjektu (fyzickej

alebo právnickej osoby), je však výlučnou vecou správneho orgánu, aby posúdil, či sú splnené podmienky pre začatie konania (ohrozenie alebo porušenie záujmu štátu a spoločnosti, ochrana práv a záujmov fyzických a právnických osôb v súlade s § 3 správneho poriadku). Oznámenie iného subjektu nie je pre správny orgán záväzné a pokiaľ správny orgán má za to, že nie sú splnené podmienky pre začatie konania, konanie vo veci nezačne.

Skutočnosť, že úrad nevydal vo veci žiadosti (návrhu) sťažovateľa na vyhlásenie o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk rozhodnutie, nesvedčí o tom, že úrad sa návrhom nezaoberal (resp. podľa tvrdenia sťažovateľa výslovne odmietol poskytnúť v rámci správneho konania na návrh ochranu legitímnym majiteľským právam navrhovateľa), ale len o tom, že v danom prípade neboli naplnené zákonné podmienky pre vydanie predmetného vyhlásenia. Na tomto mieste poznamenávame, že vyhlásenie nieje individuálnym správnym aktom (rozhodnutím) v zmysle správneho poriadku, ale je špecifickým úkonom správneho orgánu, tzv. aktom sui generis. Vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve nie je konaním návrhovým, teda návrh na vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve podľa pravidla 27 ods. 4 vykonávacieho predpisu nemohol vyvolať právne účinky začatia konania, pričom konanie nebolo - pre nesplnenie podmienok, začaté ani z podnetu správneho orgánu (úradu).

... Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že tým, že úrad nevydal na základe žiadosti (návrhu) sťažovateľa vyhlásenie o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk, došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (t. j. práva vlastniť majetok a práva pokojne užívať majetok) a práva na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 12 ústavy.

V tejto súvislosti uvádzame, že úrad vyznačenej zmluvnej strany nemá v prípade oznámenia o zmene vo vlastníctve medzinárodne zapísanej známky právomoc na žiadne úkony (či už deklaratórne alebo konštitutívne), ktoré by mali dopad na vznik, zmenu alebo zánik vlastníckeho práva majiteľa medzinárodnej známky. Úrad (podobne ako medzinárodný úrad) je len subjektom registrujúcim zmenu majiteľa medzinárodnej známky, pretože konanie o medzinárodných ochranných známkach je registračným konaním a za všetky podania a zmeny zodpovedá úrad krajiny pôvodu.

Vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk teda nieje úkonom, ktorý má vplyv na vznik, zmenu alebo zánik vlastníckeho práva,

a preto nevydanie predmetného vyhlásenia nemohlo mať za následok porušenie práva sťažovateľa vlastníť majetok a práva pokojne užívať majetok. Rovnako postup úradu nemožno klasifikovať ani ako žiadne iné nezákonné obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľa k medzinárodným ochranným známkam. ...

... Skutočnosť, že úrad predtým, než zapíše prevod ochrannej známky do registra ochranných známk, skúma náležitosti žiadosti o zápis prevodu ochrannej známky (ide o národnú známku, pozn.), nemožno vnímať ako osobitný druh poskytovania právnej ochrany ex offio majiteľovi národnej ochrannej známky. Neobstojí teda námietka sťažovateľa týkajúca sa porušenia práva na rovnaké zaobchádzanie pri „poskytovaní ochrany“ pre majiteľa národnej ochrannej známky pred neodôvodnenou alebo pochybnou zmenou zápisu majiteľa v registri ochranných známk v porovnaní s postupom v prípade majiteľa medzinárodnej známky s určením pre Slovenskú republiku. V súlade s vyššie citovaným ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ochranných známkach sa zahraničným subjektom poskytuje rovnaká ochrana ako domácim prihlasovateľom ochranných známk (zaručuje sa rovnaké zaobchádzanie).

... Máme za to, že úrad pri posudzovaní existencie dôvodov na vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk mohol vychádzať len z národného zákona o ochranných známkach (konkrétne mohol skúmať, či v zákone o ochranných známkach je upravený dôvod, pre ktorý by zmena vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk nemohla byť vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky účinná) v spojení s ustanoveniami madridskej dohody.

Úrad v žiadnom prípade nemohol skúmať doklady vzťahujúce sa na zmenu vlastníctva medzinárodných ochranných známk (tieto ani nemal, ani nemohol mať k dispozícii) a na základe takého posúdenia si vytvoriť vlastný názor o tom, kto má byť považovaný za majiteľa medzinárodných ochranných známk a následne zvážiť vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk. Na takýto postup nieje totiž daná právomoc úradu. Úrad nemá právo vyžiadať si od jednotlivých strán doklady vzťahujúce sa na prevod medzinárodných známk (resp. strany nie sú povinné ich úradu predložiť. Avšak ani keby takýmito dokladmi disponoval, nemá právo na posudzovanie spornej otázky ich platnosti alebo neplatnosti, resp. spornej otázky určenia vlastníckeho práva k medzinárodným ochranným známkam. ...

... Zdôrazňujeme však, že skutočnosť, že úrad nevydal vyhlásenie o neúčinnosti

zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk, nebola v žiadnom ohľade založená na názoroch a úsudkoch úradu o vlastníckom práve sťažovateľa vo svetle argumentov uvedených v žiadosti o vydanie predmetného vyhlásenia. Opakujeme, že úrad v zmysle medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná a ktoré sa vzťahujú na zápis medzinárodných známk vrátane zápisu zmien vo vlastníctve medzinárodných známk, nie je oprávnený posudzovať legitimitu vlastníckeho práva sťažovateľa k medzinárodným ochranným známkam, resp. platnosť právnych úkonov vedúcich k zmene majiteľa medzinárodných ochranných známk tak ako to žiada sťažovateľ. Keby tomu tak bolo, úrad by musel okrem iného skúmať i platnosť zmlúv o prevode medzinárodných ochranných známk na právnych predchodcov sťažovateľa, následne by si musel vytvoriť úsudok o platnosti alebo neplatnosti zmlúv o prevode medzinárodných ochranných známk na sťažovateľa (pričom platnosť týchto zmlúv by musel skúmať podľa holandského práva) a tak by vlastne úrad rozhodoval o vlastníckom práve k medzinárodným ochranným známkam, čo v žiadnom prípade nemôže.»

Obaja účastníci konania, proti ktorým sťažnosť smeruje, vo svojich vyjadreniach uviedli, že trvajú na konaní ústneho pojednávania vo veci, pretože predmetom konania sú otázky zásadného právneho významu a od tohto pojednávania možno očakávať ďalšie objasnenie veci. K požiadavke uskutočnenia ústneho pojednávania vo veci sa pripojila taktiež sťažovateľka. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 20. januára 2009 za účasti sťažovateľky, zastúpenej advokátom JUDr. E. Z., a označených porušovateľov práv, ktorých porušenie sťažovateľka namietala: úrad priemyselného vlastníctva, zastúpený JUDr. D. Š., a najvyšší súd, zastúpený JUDr. I. R.

Právny zástupca sťažovateľky na verejnom zasadnutí uviedol, že trvá na sťažnosti v plnom rozsahu, a ďalej uviedol:

«Predovšetkým by som chcel poukázať na zákonné právo vyplývajúce z čl. 13 dohovoru a na judikát Európskeho súdu vo veci Chuhal vs. Spojené kráľovstvo, kde Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že účinným prostriedkom v zmysle čl. 13 dohovoru pri námietke hrozby nenapraviteľnej ujmy je nezávislé posúdenie nezávislým orgánom vybaveným dostatočnými procesnými zárukami, aby uspokojilo nároky čl. 13 dohovoru,

pričom nároky na takýto orgán musia odzrkadliť jeho možnosť napadnuté rozhodnutie v prípade potreby zrušiť. Orgán kontrolujúci musí mať možnosť vlastnej úvahy po stránke hmotnoprávnej aj po stránke procesnej. My sme celý čas tvrdili, že jediným účinným prostriedkom nápravy pri odňatí vlastníctva bez právneho titulu je postup národného Úradu priemyselného vlastníctva v zmysle pravidla 27 spoločného vykonávacieho predpisu k Madridskej dohode a protokolu. Tak úrad, ako aj Najvyšší súd, ktorý skúmal jeho rozhodnutie, resp. postup, uviedli, že nemožno žiadať tento procesný postup, že ak je tu nejaký účinný prostriedok, tak je to konanie o určenie vlastníctva pred všeobecným súdom. Dovolím si poukázať, resp. porovnať konanie pred úradom, prípadné konanie, v zmysle pravidla 27 ods. 4 spoločného vykonávacieho predpisu, a konanie o určenie vlastníctva pred súdom. Všeobecný súd nemá právomoc zrušiť dotknuté rozhodnutie, a teraz hovorím o rozhodnutí v úvodzovkách, pretože ide vlastne o zápis nového vlastníka do medzinárodného registra zo strany medzinárodného úradu, a to na základe oznámenia R., teda R. Tento zápis zmeny vlastníka k medzinárodného zápisu ochrannej známky, ktorý vlastne tvorí a predstavuje zväzok národných designácií, národných designácií, ktoré platia v tom ktorom označenom štáte, túto zmenu môže napadnúť, a to vyhlásením o neúčinnosti zmeny len a výlučne národný patentový úrad toho ktorého designovaného štátu. Ako vyplýva z pravidla 27, v prípade, že úrad vyhlási neúčinnosť zmeny, za vlastníka sa považuje doterajší vlastník, k zmene nedôjde. Úrad v takom prípade môže postupovať analogicky v zmysle čl. 5 Madridského dohovoru takzvaným „refuz provisionel“ alebo predbežným odmietnutím, predbežným vyhlásením odmietne účinky zmeny majiteľa, túto skutočnosť oznámi Medzinárodnému úradu a žiadateľovi, a žiadateľovi dá lehotu na vyjadrenie sa k tomuto postupu, resp. na preukázanie titulu nadobudnutia vlastníctva v tomto prípade. Následne po vykonaní dokazovania môže úrad vydať konečné rozhodnutie, ktoré je predmetom odvolania, resp. rozkladu. Úrad takto nepostupoval. V každom prípade takéto rozhodnutie by preventívne zamedzilo zmene vlastníka, k zmene by nedošlo.»

Zástupkyňa úradu priemyselného vlastníctva sa na verejnom zasadnutí odvolávala na obsah písomného stanoviska doručeného ústavnému súdu. Na tvrdenie právneho zástupcu sťažovateľky prednesené na verejnom zasadnutí, že „spôsob, ktorým sa chcú domôcť, alebo spôsob, ktorý si uplatňujú, to znamená žiadosť o vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny v otázke majiteľa medzinárodných ochranných známok je jediným

efektívnym prostriedkom ochrany práv sťažovateľa“; reagovala takto: „Zásadne s týmto nesúhlasíme a zdôrazňujeme to, že postup úradu, resp. vydanie vyhlásenia, nijako neovplyvní stav zápisu v medzinárodnom registri na Medzinárodnom úrade v Ž.“

Zástupca najvyššieho súdu uviedol, že trvá na písomnom vyjadrení, ktoré podal najvyšší súd v tejto veci ústavnému súdu, a pokračoval vyjadrením, že senát najvyššieho súdu o podobných veciach rozhoduje v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) bez nariadenia ústneho pojednávania. Následne uviedol: *„Senát najvyššieho súdu si bol vedomý zložitosti tohto právneho problému a na prejednanie veci nariadil pojednávanie, nie som si istý, či sme sa dva razy stretli na pojednaniach, a priamo za prítomnosti účastníkov konania analyzoval daný problém. Dospeli sme k záveru, že vieme pochopiť právne postavenie, právnu pozíciu - v tomto prípade navrhovateľa, ale nie je možné ju riešiť prostriedkami na území Slovenskej republiky.“* Ďalej dodal, že *„v rámci toho úzko vymedzeného konania sme nemali právnu možnosť uložiť povinnosť úradu priemyselného vlastníctva konať vo veci a rozhodnúť, pretože my by sme ani nevedeli identifikovať hmotnoprávne, ako by mal vec posudzovať, prípadne procesné postupy“.*

II.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 3 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa § 250t ods. 5 OSP predseda senátu konanie zastaví, ak odpadli dôvody na ďalšie konanie, a zároveň rozhodne o trovách konania.

Podľa čl. 1 ods. 2 Madridskej dohody o medzinárodnom zápise továrenských alebo obchodných známk zo 14. apríla 1891 revidovanej v Bruseli 14. decembra 1900, vo Washingtone 2. júna 1911, v Haagu 6. novembra 1925, v Londýne 2. júna 1934, v Nice 15. júna 1957 a v Stockholme 14. júla 1967 uverejnenej v Zbierke zákonov pod č. 65/1975 Zb. (ďalej len „Madridská dohoda“) príslušníci každej zmluvnej krajiny si budú môcť zabezpečiť vo všetkých ostatných zmluvných krajinách tejto dohody ochranu svojich známk pre výrobky alebo služby zapísaných v krajine pôvodu tým spôsobom, že tieto známky prihlásia na Medzinárodnom úrade duševného vlastníctva (ďalej označovaný aj ako „Medzinárodný úrad Svetovej organizácie duševného vlastníctva v Ž.“ alebo „Medzinárodný úrad“), o ktorom je reč v Dohovore zriaďujúcom Svetovú organizáciu duševného vlastníctva (ďalej označovaná aj ako „Organizácia“), prostredníctvom úradu uvedenej krajiny pôvodu.

Podľa čl. 4 ods. 1 Madridskej dohody od tých čias, čo sa na Medzinárodnom úrade takto uskutočnil zápis podľa ustanovení článku 3 a 3ter, bude známka v každej zúčastnenej zmluvnej krajine chránená práve tak, ako keby tam bola priamo prihlásená. Zatriedenie výrobkov alebo služieb, ktoré je ustanovené v článku 3, nezaväzuje zmluvné krajiny pri posudzovaní rozsahu ochrany známky.

Podľa čl. 9 Madridskej dohody úrad krajiny majiteľa známky oznámi Medzinárodnému úradu aj zrušenie, výmazy, vzdanie sa ochrany, prevody a iné zmeny vykonané pri zápise známky v národnom registri, pokiaľ sa tieto zmeny dotýkajú aj medzinárodného zápisu (ods. 1). Medzinárodný úrad zapíše tieto zmeny do medzinárodného registra, oznámi ich aj úradom zmluvných krajín a uverejní vo svojom vestníku (ods. 2).

Podľa čl. 9bis Madridskej dohody ak sa známka zapísaná v medzinárodnom registri prevedie na osobu usadenú v niektorej inej zmluvnej krajine, než je krajina majiteľa medzinárodne zapísanej známky, oznámi prevod úrad tejto krajiny Medzinárodnému úradu. Medzinárodný úrad prevod zapíše, oznámi ostatným úradom a uverejní vo svojom vestníku. Ak sa prevod uskutočnil pred uplynutím piatich rokov od medzinárodného zápisu, Medzinárodný úrad požiada úrad krajiny nového majiteľa o súhlas a uverejní pokiaľ možno dátum a číslo zápisu známky v krajine nového majiteľa (ods. 1). Prevod známky zapísanej

v medzinárodnom registri, ktorý je v prospech osoby, ktorá nie je oprávnená prihlásiť známku, sa nezapíše (ods. 2).

Podľa pravidla 27 ods. 4 Vykonávacieho predpisu k Madridskej dohode o medzinárodnom zápise ochranných známok a k protokolu k tejto dohode uverejneného v Zbierke zákonov pod č. 345/1998 Z. z. (ďalej len „Vykonávací predpis“):

a) Ak medzinárodný úrad oznámi úradu vyznačenej zmluvnej strany, že sa vykonala zmena majiteľa týkajúca sa tejto zmluvnej strany, úrad môže vyhlásiť, že táto zmena nie je účinná na území tejto vyznačenej zmluvnej strany. Vyhlásenie spôsobí, že pre danú vyznačenú zmluvnú stranu zostane medzinárodný zápis na meno pôvodného majiteľa.

b) Vyhlásenie podľa písmena a) musí obsahovať

i) dôvody, pre ktoré zmena majiteľa nie je účinná,

ii) príslušné ustanovenia zákona a

iii) poučenie, či toto vyhlásenie môže byť predmetom opravného prostriedku.

c) Vyhlásenie podľa písmena a) sa zasiela medzinárodnému úradu pred uplynutím osemnásťmesačnej lehoty odo dňa odoslania oznámenia podľa písmena a) príslušnému úradu.

d) Medzinárodný úrad zapíše do medzinárodného registra každé vyhlásenie vykonané podľa písmena c), prípadne zapíše ako zvláštny medzinárodný zápis tú časť medzinárodného zápisu, ktorá je predmetom uvedeného vyhlásenia, a zároveň informuje o tejto skutočnosti majiteľa alebo úrad, ktorí podali žiadosť o zápis zmeny majiteľa, ako aj nového majiteľa.

e) Konečné rozhodnutie týkajúce sa vyhlásenia podľa písmena c) sa oznámi medzinárodnému úradu, ktorý ho zapíše do medzinárodného registra, prípadne v dôsledku toho zmení medzinárodný zápis, a zároveň to oznámi majiteľovi alebo úradu, ktorí podali žiadosť o zápis zmeny majiteľa, ako aj nového majiteľa.

Podľa § 29 zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochranných známkach“) majiteľ ochrannej známky môže

ochrannú známku previesť písomnou zmluvou na inú fyzickú osobu alebo právnickú osobu pre všetky tovary alebo služby, pre ktoré je zapísaná, alebo pre ich časť (ods. 1).

Ochranná známka prechádza na nového majiteľa v prípadoch ustanovených osobitnými predpismi (ods. 2).

Zmluva o prevode ochrannej známky a prechod ochrannej známky nadobúdajú účinnosť voči tretím osobám dňom ich zápisu do registra. O tento zápis je povinný požiadať nadobúdateľ ochrannej známky (ods. 3).

Podľa § 34 zákona o ochranných známkach ustanovenia medzinárodných zmlúv, dohôd a dohovorov, ktorými je Slovenská republika viazaná, nie sú týmto zákonom dotknuté (ods. 1).

Osoby, ktoré majú bydlisko alebo sídlo na území členského štátu medzinárodného dohovoru (Parížskeho dohovoru na ochranu priemyslového vlastníctva z 20. marca 1883 revidovanom v Bruseli 14. decembra 1900, vo Washingtone 2. júna 1911, v Haagu 6. novembra 1925, v Londýne 2. júna 1934, v Lisabone 31. októbra 1958 a v Stockholme 14. júla 1967, pozn.) alebo na území štátu, ktorý je členom Svetovej obchodnej organizácie, majú rovnaké práva a povinnosti ako tuzemskí prihlasovatelia alebo majitelia ochranných známk; ak štát, v ktorom majú osoby bydlisko alebo sídlo, nie je členským štátom medzinárodného dohovoru alebo Svetovej obchodnej organizácie, práva a povinnosti podľa tohto zákona možno priznať len za podmienky vzájomnosti (ods. 2).

Osoby, ktoré nemajú v Slovenskej republike trvalý pobyt alebo sídlo, musia sa dať v konaní o ochranných známkach zastupovať oprávnenými zástupcami (ods. 3).

Podľa § 36 zákona o ochranných známkach medzinárodný zápis ochrannej známky so žiadosťou o poskytnutie ochrany v Slovenskej republike má tie isté účinky ako zápis ochrannej známky zapísanej do registra úradom (ods. 1).

Lehota na podanie námietok proti poskytnutiu ochrany medzinárodne zapísanej ochrannej známke začne plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola ochranná známka zverejnená vo Vestníku Medzinárodného úradu Svetovej organizácie duševného vlastníctva (ods. 2).

Ak medzinárodne zapísanej ochrannej známke bola odmietnutá ochrana v Slovenskej republike, posudzuje sa tak, akoby v Slovenskej republike nebola zapísaná (ods. 3).

Podľa § 13 vyhlášky Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. 117/1997 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška, ktorou sa vykonáva zákon o ochranných známkach“, alebo len „vyhláška“), pri prevode ochrannej známky sa k žiadosti priloží zmluva o prevode alebo jej rovnopis, alebo výňatok, či iný doklad preukazujúci zmenu majiteľa ochrannej známky (ods. 2).

Pri prechode ochrannej známky sa k žiadosti priloží doklad preukazujúci prechod ochrannej známky podľa osobitných predpisov (ods. 3).

Podľa § 37 zákona o ochranných známkach na konanie vo veciach ochrannej známky sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní s výnimkou ustanovení § 19, 23, 28 až 30, § 32 až 34, § 39, 49, 50, § 59 ods. 1 a § 60.

Podľa § 38 zákona o ochranných známkach účastníkom konania vo veciach ochrannej známky alebo kolektívnej ochrannej známky (ďalej len „účastník konania“) je prihlasovateľ, prípadne majiteľ ochrannej známky, o ktorej sa má konať.

Z obsahu sťažovateľkinej argumentácie prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti a na verejnom ústnom pojednávaní, ako aj z obsahu argumentácie úradu priemyselného vlastníctva a najvyššieho súdu je zrejmé, že medzi účastníkmi konania pred ústavným súdom nie sú sporné podstatné skutkové okolnosti týkajúce sa posudzovanej veci.

Medzinárodný úrad Svetovej organizácie duševného vlastníctva v Ž. oznámil úradu priemyselného vlastníctva listom z 8. júla 2003 doručeným 3. augusta 2003 zápis zmeny majiteľa medzinárodných ochranných známk z pôvodného majiteľa – sťažovateľky, na spoločnosť F. Zápis zmeny bol následne zverejnený vo vestníku medzinárodného úradu. Zápis zmeny bol úradu priemyselného vlastníctva oznámený v súlade s Madridskou dohodou a Vykonávacím predpisom.

Úrad priemyselného vlastníctva tvrdí, že po oznámení zmeny majiteľa medzinárodných ochranných známk postupoval v súlade s pravidlom 27 ods. 4

Vykonávacieho predpisu a skúmal, či existujú dôvody upravené v národnej legislatíve pre vydanie vyhlásenia o neúčinnosti tejto zmeny vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky. Keďže úrad dospel k presvedčeniu, že neexistujú takéto zákonné dôvody, pre ktoré by zápis zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk nemohol byť účinný vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky, vyhlásenie o neúčinnosti zmeny nevydal.

Následne mu boli doručené žiadosti sťažovateľky o vydanie vyhlásenia o neúčinnosti zmeny zápisu vlastníckeho práva k medzinárodným ochranným známkam na území Slovenskej republiky. V žiadosti doručenej 2. augusta 2004 bol popísaný pôvod medzinárodných ochranných známk a okolnosti ich prevodu zo spoločnosti Z. na sťažovateľku zmluvami z roku 1999 a zmluvou z roku 2000, ako aj okolnosti zmeny medzinárodného zápisu medzinárodných ochranných známk. V žiadosti sťažovateľka taktiež uviedla: *„Dňa 30. januára 2002 Arbitrážny súd mesta M. rozhodol, že podľa ruského práva je Dohoda o prevode ochranných známk uzatvorená dňa 26. decembra 1997 medzi V. a Z. (subjektom s ktorým sťažovateľ uzavrel zmluvy o prevode medzinárodných ochranných známk, právnym predchodcom sťažovateľa) neplatná ohľadne 17 ruských národne zapísaných ochranných známk.“* Sťažovateľka namietala, že: *„rozhodnutia príslušných ruských orgánov jasne a jednoznačne stanovujú neplatnosť právnych úkonov len s ohľadom na prevod národne zapísaných ochranných známk. Z právneho hľadiska je nepochybné, že prevod národne zapísaných ochranných známk, a to či už platný alebo neplatný, nemá vplyv na vlastnícke práva vyplývajúce z medzinárodných zápisov ochranných známk, keďže tieto už v čase prevodu z V. na Z. v zmysle článku 6 ods. 2 Madridskej dohody boli nezávislé na národných známkach zapísaných v R. a v čase rozhodnutia súdu boli vo vlastníctve tretej osoby – S. (ide o skrátené označenie sťažovateľky, pozn.). Navyiac rozhodnutie Arbitrážneho súdu mesta M. nič nehovorí o právnych následkoch ďalších prevodov na tretie strany ako napríklad S. Zmluva o prevode Medzinárodných ochranných známk zo Z. na S. sa riadi holandským právom a podľa holandského práva požíva S. ochranu ako dobromyseľná tretia strana. Na základe tejto skutočnosti je S. stále považovaná za majiteľa Medzinárodných ochranných známk, ktoré sa síce zakladajú na národných ruských zápisoch, ale ktorých medzinárodné zápisy tvoria samostatný predmet vlastníckeho práva. Najmä ak zoberieme do úvahy, že Medzinárodné ochranné známky, s výnimkou ochrannej známky č. 711 772, boli v čase ich nadobudnutia*

S. ako predmet práva nezávislé na národných zápisoch v krajine pôvodu – R... Žiadosť R. o zápis zmeny majiteľa Medzinárodných ochranných známk bola podaná na Medzinárodný úrad neoprávnene, keďže tieto Medzinárodné ochranné známky už boli nezávislé od národného zápisu. Zmena majiteľa národných ochranných známk sa tak nemohla týkať medzinárodného zápisu Medzinárodných ochranných známk, ktoré na dôvažok už boli vo vlastníctve tretej osoby ... pri posudzovaní platnosti, resp. neplatnosti nadobudnutia Medzinárodných ochranných známk na základe zmlúv o ich prevode uzatvorených medzi Z. a S. musia slovenské orgány právne posudzovať problematiku z pohľadu holandského práva. Ak je S. podľa holandského práva legitímnym majiteľom Medzinárodných ochranných známk (ako aj v prípade nadobudnutia ochranných známk v dobrej viere aj od nevlastníka), ÚPV musí dospieť k rovnakému záveru.“

Úrad priemyselného vlastníctva po preskúmaní podaní sťažovateľky listom zo 4. novembra 2004 (ako i ďalšími listami) sťažovateľku upovedomil o tom, že nezistil existenciu žiadnych relevantných dôvodov, pre ktoré by mohol neúčinnosť zmeny majiteľa medzinárodných ochranných známk vo vzťahu k územia Slovenskej republiky vyhlásiť.

Následne sa sťažovateľka obrátila na najvyšší súd s návrhom v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 250t OSP). Najvyšší súd návrh sťažovateľky uznesením sp. zn. 3 Sžnč 3/2006 z 26. apríla 2007 zamietol.

Označené rozhodnutie založil najvyšší súd na týchto dôvodoch: «... z priebehu súdneho pojednávania konaného dňa 21. 2. 2007 bola spornou otázkou, či podaný návrh na vydanie vyhlásenia je dispozitívnym procesným úkonom spôsobilým vyvolať začatie správneho konania.

Navrhovateľ súčasne upresnil petit návrhu tak, že „súd ukladá Úradu priemyselného vlastníctva SR povinnosť konať a rozhodnúť vo veci o vyhlásení neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk ... v riadnom správnom konaní začatom na návrh navrhovateľa zo dňa 12. 10. 2004, ako účastníka správneho konania, v zmysle ustanovení Správneho poriadku v spojení s Pravidlom 27 ods. 4 Spoločného vykonávacieho predpisu k Madridskej dohode a Madridského protokolu.“

Navrhovateľ ďalej rozšíril návrh o eventuálny petit nasledovného znenia: „súd

ukladá Úradu priemyselného vlastníctva SR povinnosť začať konanie z vlastného podnetu o vyhlásenie neúčinnosti zmeny vo vlastníctve medzinárodných ochranných známk ... v riadnom správnom konaní na základe dôvodov uvedených v žiadosti navrhovateľa zo dňa 12. 10. 2004, v zmysle ustanovení Správneho poriadku v spojení s Pravidlom 27 ods. 4 Spoločného vykonávacieho predpisu k Madridskej dohode a Madridského protokolu.“

...

Navrhovateľ sa domáha súdnej ochrany pred tvrdenou nečinnosťou odporcu, návrhom podaným podľa § 250t O. s. p.

...

Podľa pravidla 27 ods. 4 písm. a/ Spoločného vykonávacieho predpisu k Madridskej dohode o medzinárodnom zápise ochranných známk a k protokolu k tejto dohode v znení neskorších právnych predpisov (Oznámenie MZV SR č. 345/1998 Z. z.) „ak medzinárodný úrad oznámi úradu vyznačenej zmluvnej strany, že sa vykonala zmena majiteľa týkajúca sa tejto zmluvnej strany, úrad môže vyhlásiť, že táto zmena nie je účinná na území tejto vyznačenej zmluvnej strany. Vyhlásenie spôsobí, že pre danú vyznačenú zmluvnú stranu zostane medzinárodný zápis na meno pôvodného majiteľa“.

Uvedené ustanovenie neupravuje právne pomery medzi jednotlivcami (fyzickými a právnickými osobami na jednej strane a úradmi jednotlivých zmluvných štátov). Naopak jeho predmetom je úprava vzťahu národného úradu zmluvného štátu k medzinárodnému úradu. Vzhľadom na to pravidlo čl. 27 ods. 4 Spoločného vykonávacieho predpisu je nevyhnutné vykladať ako výlučné a autonómne oprávnenie úradu zmluvného štátu vo vzťahu k medzinárodnému úradu, ktoré podľa správnej úvahy môže - je oprávnený úrad zmluvného štátu využiť.

Na základe horeuvedeného najvyšší súd konštatuje, že čl. 27 ods. 4 Spoločný vykonávacieho predpisu neupravuje právny nárok jednotlivcov - fyzických a právnických osôb vo vzťahu k úradom zmluvných štátov, návrhom na začatie konanie vyvolať účinky začatia administratívneho konania o vyhlásenie neúčinnosti zmeny majiteľa ochrannej známky.

Najvyšší súd podľa § 246c, za primeranej aplikácie ust. § 95 ods. 2 O. s. p. zamietol rozšírenie návrhu navrhovateľa o eventuality petit, podaním zo dňa 7. 3. 2007 z dôvodu, že správnomu orgánu nemožno na návrh fyzickej alebo právnickej osoby uložiť povinnosť

začať konanie zvláštneho podnetu vo veciach, ktoré nie sú podľa platných právnych predpisov návrhovými konaniami. Správny poriadok (zák. č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov) v ust. § 18 ods. 1 rozlišuje 2 spôsoby začatia konania, 1/ na návrh účastníka konania a 2/ na podnet správneho orgánu. V prípade začatia konania na podnet správneho orgánu sa na skutočnosť, či konanie bude začaté vzťahuje správa úvaha správneho orgánu.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250t ods. 5 O. s. p. Súd návrhu navrhovateľa nevyhovел preto navrhovateľ nemá nárok na náhradu trov konania.»

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľka bola pred zápisom zmeny majiteľa označených medzinárodných ochranných známk vykonaného medzinárodným úradom 11. júna 2003 na základe oznámenia R. zapísaná v medzinárodnom registri ako ich majiteľka, pričom tieto zápisy požívali ochranu v zmysle ustanovení Madridskej dohody a § 36 ods. 1 zákona o ochranných známkach aj v Slovenskej republike.

V zmysle ustanovení čl. 4 ods. 1 Madridskej dohody a § 34 ods. 2 v spojení s § 36 ods. 1 zákona o ochranných známkach mala Slovenská republika povinnosť poskytnúť medzinárodným ochranným známkam sťažovateľky právnu ochranu v rovnakom rozsahu, ako keby išlo o národné ochranné známky – zapísané do registra úradom priemyselného vlastníctva. Označené ustanovenia garantovali sťažovateľke obdobné právne postavenie (právny status) ako tuzemským majiteľom ochranných známk.

Úrad priemyselného vlastníctva je ústredným orgánom štátnej správy pre oblasť priemyselného vlastníctva a v súvislosti s jej výkonom vo vzťahu k ochranným známkam sú mu zverené významné právomoci aj v záujme ochrany práv a oprávnených záujmov fyzických osôb a právnických osôb, vrátane samotných majiteľov ochranných známk. Svedčí o tom napr. právna úprava obsiahnutá v § 9 až § 12 a § 16 zákona o ochranných známkach týkajúca sa konaní o zápise ochrannej známky do registra a o výmaze ochrannej známky.

Právna úprava prevodu a prechodu ochrannej známky v Slovenskej republike obsiahnutá v § 29 zákona o ochranných známkach vyžaduje ako nevyhnutnú podmienku prevodu alebo prechodu vlastníctva ochrannej známky existenciu relevantnej právnej skutočnosti, s ktorou zákon (resp. právny poriadok) takéto právne následky spája (právny

titul zmeny vlastníctva ochrannej známky). Môže ísť o právny úkon (písomnú zmluvu), aplikačný právny akt (rozhodnutie príslušného orgánu), alebo o iné zákonom predvídané právne skutočnosti. Podľa § 29 ods. 3 uvedeného zákona zmluva o prevode ochrannej známky a prechod ochrannej známky nadobúdajú účinnosť voči tretím osobám dňom ich zápisu do registra. V súvislosti so žiadosťou o tento zápis je nadobúdateľ ochrannej známky v zmysle § 13 vyhlášky, ktorou sa vykonáva zákon o ochranných známkach, povinný predložiť dôkaz o existencii právneho titulu zmeny vlastníctva ochrannej známky (priložiť k žiadosti zmluvu o prevode alebo jej rovnopis, alebo výňatok, či iný doklad preukazujúci zmenu majiteľa ochrannej známky, alebo doklad preukazujúci prechod ochrannej známky podľa osobitných predpisov).

Požiadavka existencie právneho titulu zmeny vlastníctva ochrannej známky predstavuje *condicio sine qua non* aj pre poskytnutie právnej ochrany na území Slovenskej republiky subjektu, ktorý je v oznámení medzinárodného úradu označený ako nadobúdateľ medzinárodnej ochrannej známky.

Ustanovenie § 29 ods. 1 a 2 zákona o ochranných známkach ustanovuje pre prevod alebo prechod vlastníctva ochrannej známky túto zákonnú podmienku (existencia právneho titulu zmeny vlastníctva ochrannej známky). Predstavuje preto dostatočný zákonný dôvod na postup úradu priemyselného vlastníctva podľa pravidla 27 ods. 4 Vykonávacieho predpisu, ktorým by mohol vyhlásiť neúčinnosť zmeny prevodu alebo prechodu medzinárodnej ochrannej známky vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky, v situácii, keď mu je zo strany majiteľa medzinárodnej ochrannej známky požievajúcej ochranu aj na území Slovenskej republiky predložený dostatočný dôkaz o tom, že subjekt označený v oznámení medzinárodného úradu ako jej nový nadobúdateľ neopiera svoje práva k tejto ochrannej známke o platný právny titul.

Aj keď možno súhlasiť s argumentáciou úradu priemyselného vlastníctva a s názorom najvyššieho súdu vyjadrenom v jeho uznesení sp. zn. 3 Sžnč 3/2006 z 26. apríla 2007, že pravidlo 27 ods. 4 Vykonávacieho predpisu upravuje osobitnú právomoc úradu priemyselného vlastníctva vo vzťahu k medzinárodnému úradu a nejde o konanie začínajúce na návrh oprávnenej osoby, na ktoré by sa vzťahovali ustanovenia

zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), bezdôvodná nečinnosť úradu priemyselného vlastníctva ohľadne vyhlásenia v zmysle pravidla 27 ods. 4 Vykonávacieho predpisu v prípade predloženia dôkazov o neexistencii platného právneho titulu prevodu alebo prechodu medzinárodnej ochrannej známky požívajúcej v Slovenskej republike ochranu je spôsobilá porušiť základné práva jej skutočného vlastníka zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Tieto práva majú aj svoju procesnú stránku (tzv. garancie procesnej povahy), ktorej súčasťou je povinnosť orgánov verejnej moci poskytnúť za podmienok a v rozsahu stanovenom zákonom ochranu vlastníckemu právu vlastníkov (napr. I. ÚS 23/01, II. ÚS 31/04, III. ÚS 328/05).

Pri postupe podľa pravidla 27 ods. 4 Vykonávacieho predpisu sa síce uplatňuje zásada oficiality (konanie začína z podnetu úradu priemyselného vlastníctva, ktorý je oprávnený a zároveň povinný preskúmať splnenie podmienok pre začatie konania a nie je v tomto smere procesne viazaný návrhmi iných subjektov), avšak táto zásada, ako aj samotná existencia takejto právomoci úradu priemyselného vlastníctva v sebe zahŕňajú nielen oprávnenie, ale aj povinnosť začať uvedené konanie, ak je dostatočne preukázané, že boli splnené zákonné podmienky na jeho začatie.

Právomoc priznaná správnomu orgánu nemá totiž povahu exkluzívneho právneho privilégia, ale zahŕňa jeho povinnosť uplatňovať ju v súlade s účelom, na ktorý mu bola zverená. Správna úvaha úradu priemyselného vlastníctva týkajúca sa splnenia zákonných podmienok na postup podľa pravidla 27 ods. 4 Vykonávacieho predpisu nemá charakter absolútnej (voľnej) úvahy, ale je ohraničená zákonom.

Povinnosť garantovať majiteľom medzinárodných ochranných znáмок požívajúcich ochranu v Slovenskej republike obdobné právne postavenie, aké prináleží majiteľom tuzemských ochranných znáмок (čl. 4 ods. 1 Madridskej dohody a § 34 ods. 2 v spojení s § 36 ods. 1 zákona o ochranných známkach), zakladá povinnosť úradu priemyselného vlastníctva využiť dostupné právne prostriedky konštituované pravidlom 27 ods. 4 Vykonávacieho predpisu v situáciách obdobných tým, keď by na základe § 29 ods. 1 a 2 zákona o ochranných známkach v spojení s § 13 vyhlášky bola odopretá žiadosť subjektu,

ktorý tvrdí, že je nadobúdateľom ochrannej známky, o zápis jej prevodu alebo prechodu podľa § 29 ods. 3 uvedeného zákona z dôvodu nepreukázania existencie právneho titulu.

Za nerovné záobchádzanie alebo diskriminačný postup však nemožno označiť odlišný postup (tak z hľadiska právnej úpravy, ako aj právnej praxe), ktorý s ohľadom na podstatné okolnosti odôvodnene vyplýva z nerovnakého postavenia subjektov, ktorých sa týka. V prípade prevodu a prechodu ochranných známk treba zohľadniť odlišnosti postupu podľa § 29 zákona o ochranných známkach v spojení s § 13 vyhlášky (na ktorý sa okrem iného v zmysle § 37 zákona o ochranných známkach taktiež nevzťahujú ustanovenia Správneho poriadku) a právneho postupu založeného Madridskou dohodou a Vykonávacím predpisom vo vzťahu k medzinárodným zápisom ochranných známk.

V prípade postupu podľa Madridskej dohody a Vykonávacieho predpisu vo vzťahu k medzinárodným zápisom ochranných známk skúma a deklaruje existenciu relevantného právneho titulu pre prevod alebo prechod takýchto ochranných známk príslušný národný úrad vo svojom oznámení medzinárodnému úradu. Oznámenie medzinárodného úradu o zmene zápisu majiteľa medzinárodnej ochrannej známky predstavuje vzhľadom na uvedené pre úrad priemyselného vlastníctva právnu skutočnosť, z ktorej vyplýva prezumpcia zákonnosti prevodu alebo prechodu takýchto ochranných známk. Tá je založená na prezumpcii zákonnosti postupu príslušných orgánov cudzích štátov, ktoré sú členmi Madridskej únie. Zákonnosť ich postupu nie je úrad priemyselného vlastníctva oprávnený preskúmať.

Na preukázane záveru o neexistencii platného právneho titulu prevodu alebo prechodu medzinárodnej ochrannej známky poživajúcej v Slovenskej republike ochranu preto nestačí, ak subjekt, ktorému svedčil predchádzajúci zápis v medzinárodnom registri, existenciu právneho titulu alebo jeho platnosť spochybni. Unesenie dôkazného bremena o takomto tvrdení vyžaduje predloženie právoplatného rozhodnutia orgánu, ktorý má právomoc neúčinnosť, neplatnosť alebo neexistenciu právneho titulu prevodu alebo prechodu medzinárodnej ochrannej známky deklarovať, prípadne je oprávnený preskúmať zákonnosť postupu národného úradu, na základe oznámenia ktorého medzinárodný úrad vykonal zmenu zápisu v medzinárodnom registri.

V posudzovanom prípade takéto skutočnosti nenastali. Sťažovateľka v rámci svojej žiadosti úradu priemyselného vlastníctva o postup podľa pravidla 27 ods. 4 Vykonávacieho predpisu preukázala existenciu sporu o práva k dotknutým medzinárodným ochranným známkam medzi ňou a spoločnosťou F. so sídlom v R., pričom z jej argumentácie vyplynulo, že R. podal žiadosť o zmenu zápisu v medzinárodnom registri vo vzťahu k týmto ochranným známkam na základe rozhodnutí súdov R. o neplatnosti zmluvy o prevode ruských národných ochranných známk na subjekt, s ktorým uzatvorila zmluvu o prevode práv k ich medzinárodným zápisom. Tie však podľa jej názoru boli v tom čase v zmysle čl. 6 ods. 2 Madridskej dohody nezávislé na národných známkach.

Sťažovateľka nepredložila úradu priemyselného vlastníctva rozhodnutie príslušného súdu, ktoré by určilo jej vlastníctvo k sporným medzinárodným ochranným známkam, ani rozhodnutie príslušného orgánu R. deklarujúce nezákonnosť postupu R. v tejto veci. Postup úradu priemyselného vlastníctva spočívajúci v nevydaní vyhlásenia podľa pravidla 27 ods. 4 Vykonávacieho predpisu preto nepredstavoval porušenie základných práv sťažovateľky označených v sťažnosti.

Ochrany svojich vlastníckych práv vo vzťahu k uvedeným medzinárodným ochranným známkam sa sťažovateľka musí domáhať pred príslušným súdom oprávneným rozhodnúť o ňou uplatňovaných nárokoch na tento predmet priemyselného vlastníctva.

Takýmto súdom nie je ústavný súd a nemohol ním byť ani najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžnč 3/2006, v ktorom bola jeho právomoc limitovaná ustanovením § 250t OSP na posúdenie sťažovateľkou namietanej nečinnosti úradu priemyselného vlastníctva. Závery najvyššieho súdu uvedené v sťažovateľkou napádanom uznesení z 26. apríla 2007 možno pritom podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na už uvedené skutočnosti týkajúce sa povahy a podmienok postupu podľa pravidla 27 ods. 4 Vykonávacieho predpisu považovať za ústavne konformné, ktoré nie sú spôsobilé porušiť označené práva sťažovateľky.

Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že základné práva sťažovateľky označené v sťažnosti uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžnč 3/2006 z 26. apríla 2007 porušené neboli.

Keďže ústavný súd vyslovil, že práva zaručené v ústave, v dohovore a v dodatkovom protokole, ktorých porušenie sťažovateľka namietala, porušené neboli, ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti (na vyslovenie príkazu úradu priemyselného vlastníctva, aby vo veci konal, na zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu z 26. apríla 2007, na priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom atď.) sa už nezaoberal, pretože tieto sa viažu na vyhovenie sťažnosti.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2009